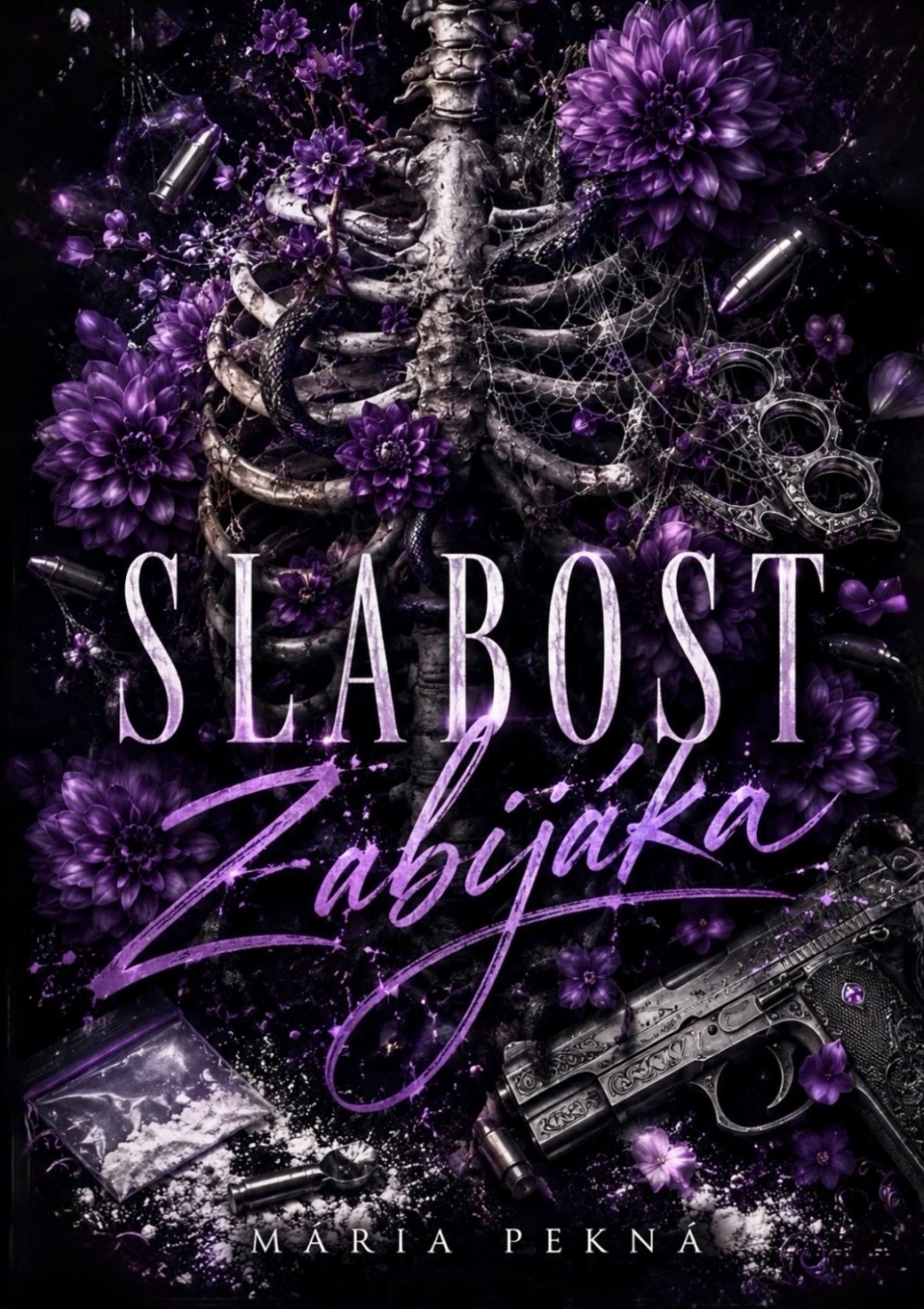
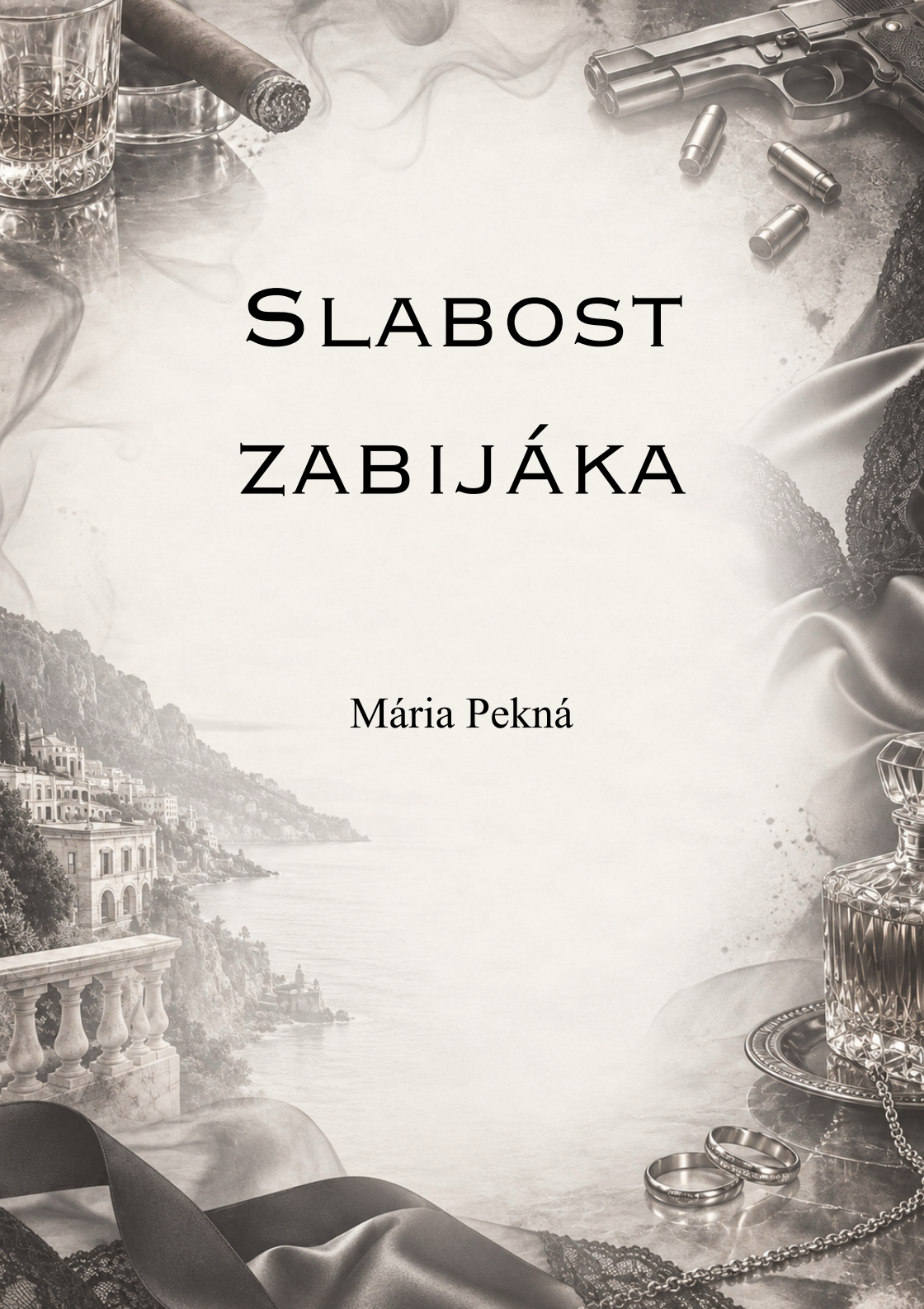

The background of the cover is a dark, textured collage. At the top center is a human skeleton, with a black snake coiled around its ribcage. Large, vibrant purple dahlias are scattered throughout, particularly on the left and right sides. In the upper right, there is a silver, ornate mask. In the lower right, a detailed silver handgun is visible. In the lower left, there is a small clear plastic bag containing white powder, with some powder spilled next to it. Several bullets are also depicted, some floating in the air. The overall aesthetic is dark, mysterious, and macabre.

SLABOST

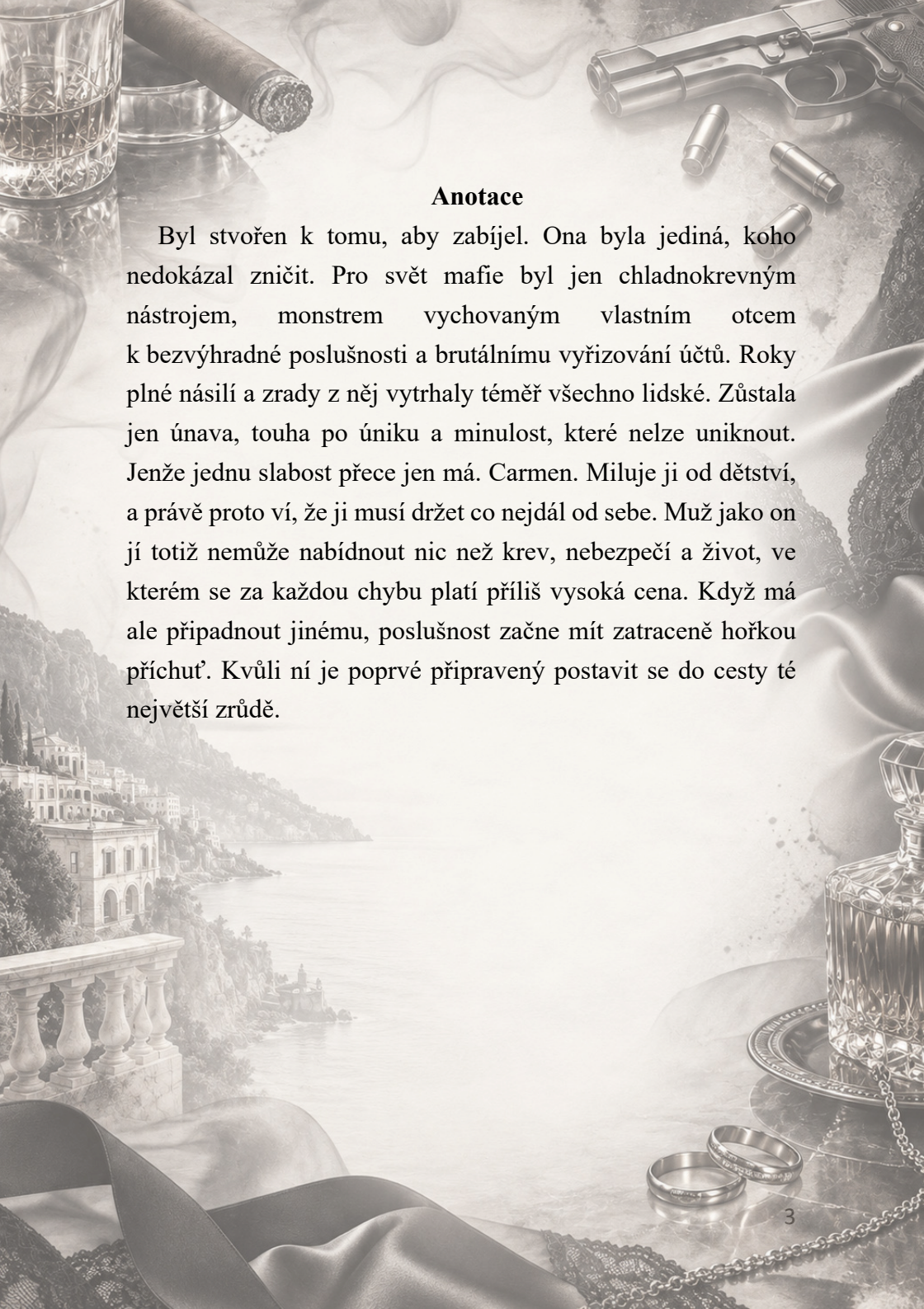
Zabijáka

M A R I A P E K N Á

SLABOST ZABIJÁKA

Mária Pecná

Anotace

Byl stvořen k tomu, aby zabíjel. Ona byla jediná, koho nedokázal zničit. Pro svět mafie byl jen chladnokrevným nástrojem, monstrem vychovaným vlastním otcem k bezvýhradné poslušnosti a brutálnímu vyřizování účtů. Roky plné násilí a zrady z něj vytrhaly téměř všechno lidské. Zůstala jen únava, touha po úniku a minulost, které nelze uniknout. Jenže jednu slabost přece jen má. Carmen. Miluje ji od dětství, a právě proto ví, že ji musí držet co nejdál od sebe. Muž jako on jí totiž nemůže nabídnout nic než krev, nebezpečí a život, ve kterém se za každou chybu platí příliš vysoká cena. Když má ale připadnout jinému, poslušnost začne mít zatraceně hořkou příchut'. Kvůli ní je poprvé připravený postavit se do cesty té největší zrůdě.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 23. knihu

v edici Secret Press

Autor © Mária Pecná

Obálka a grafika © JPolc design a canva

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-54-0 PDF

978-80-88553-53-3 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Kapitola 1

Bití se stalo běžnou součástí mého života. Začalo to už v mých třech letech, takže jsem se už velmi brzy naučil, že slzy jsou jen pro slabochy. Matka se neustále obávala, že se mnou není něco v pořádku – něco ještě horšího než to, co mi prováděl otec. Upřímně jsem věřil, že těch ran do hlavy bylo víc než dost, aby zformovaly to, čím jsem se stal později. Vlastně jsem si tím byl jistý.

„Když dostaneš rozkaz, budeš poslouchat!“

Další facka mě pálila na tváři ještě dřív, než mě tvrdý úder do žeber přiměl zavrátat a ustoupit dva kroky dozadu. Rychle jsem se však srovnal a zvedl hlavu. Cítil jsem, jak mi natéká oko a z rozseknutého rtu stéká horká krev. Bylo jedno, jestli jsem měl v plicích ještě nějaký vzduch – musel jsem držet bradu nahoře, jinak bych riskoval další nářez.

Bratrovy oči byly temné jako noc a v žilách mu proudila čistá nenávist. Musel být takový, protože přesně tak ho vycvičili, a teď drtil mě, abych se mu podobal. Mou rolí v téhle rodině bylo jednou převzít Josého místo, až otec rozhodne, že je čas. José Antonio byl o deset let starší než já a vyrůstali jsme v úplně jiném postavení. On byl otcův uznávaný syn, já bastard Američanky, kterého si nechal jen proto, že se mu mohl jednou hodit. Josého začal otec připravovat dávno přede mnou a už jako teenagerovi mu dával pravomoci, které by jinému klukovi v jeho věku nikdy nesvěřil. Když pak potřeboval někoho, kdo na mě bude dohlížet a trestat mě, použil vlastního syna.

„Proč jsi ho nepotrestal?“ zeptal se José Antonio a kroužil kolem mě. Smysly jsem měl napjaté na maximum. Aby ne. Před ním člověk nesměl ani na vteřinu polevit v ostražitosti.

„Nezasloužil si to,“ odpověděl jsem klidně.

Podkopl mi nohy. Kolena se mi podlomila, padl jsem k zemi a zaťal zuby, abych ze sebe nevydal ani hlásku. Dlaněmi jsem dopadl na studený beton pode mnou. José Antonio mě však okamžitě popadl za vlasy a jediným šubnutím mě postavil zpátky na nohy.

„Jsi k ničemu! Mám otci říct, že si nezasloužíš převzít moje místo?“ zasyčel mi přímo do ucha. Ta jediná představa mi vehnala mráz do kostí.

„Ne, pane. Zvládnu to,“ vypravil jsem ze sebe.

José Antonio se tiše uchechtl a stoupl si přímo přede mě. Natáhl ruku a podal mi bič – ten samý, kterým mě už mnohokrát zbil. Sevřel jsem v dlani těžkou kůži a vnímal její drsnou strukturu.

„Tak toho kluka potrestej, Sergio!“

Snažil jsem se necuknout, když ustoupil stranou a odhalil malého chlapce. Po celou dobu, co si na mně vybíjel vztek, jsem se na něj snažil nedívat, ale teď už to nešlo. Ztěžka jsem polkl a udělal krok k dítěti, které se v koutě krčilo hrůzou.

„Otoč se,“ řekl jsem drsným, cizím hlasem.

Chlapec poslechl a nastavil mi svá holá záda. Hluboce jsem se nadechl a zvedl paži.

S každým švihnutím zápěstí, s každým suchým prásknutím biče o jeho tělo ten kluk křičel. Trvalo to tak dlouho, dokud z něj

nevypřchal i poslední zbytek hlasu. Uvnitř jsem se hroutil a rozpadal se na kusy, ale navenek jsem zůstal naprosto nehybný a bezvýrazný, zbavený jakékoli emoce, která by mohla být vnímána jako projev slabosti.

„Bylo to tak těžké?“ zeptal se José Antonio a vzal mi z ruky bič, který byl teď lepkavý od krve. Mlčel jsem. Nechtěl jsem ze sebe vydat ani hlásku, nechtěl jsem cítit už vůbec nic. Věřil jsem, že čím méně citů v sobě budu mít, tím lépe pro mě. „Můžeš jít. Zítra přesně v devět pokračujeme,“ řekl José Antonio a pro dnešek mě propustil.

Vystoupal jsem po schodech z podzemního bunkru. Ostrý, chladný vzduch zasáhl mou popraskanou, zbitou kůži a donutil mě křečovitě zatnout zuby. Když jsem mířil k domu, věděl jsem, že otec už bude u večeře a já musím vypadat k světu.

Jakmile jsem překročil práh, zastavila mě Carmen. Dlouhé černé vlasy jí ve vlnách splývaly kolem ramen a tmavě hnědé oči se jiskřily v tlumeném světle chodby. Patnáctiletá Carmen byla jen o pár měsíců mladší než já. Byla dcerou jednoho z otcových hlavních vojáků. Žila tu už roky a díky respektu, kterému se její otec těšil, si vydobyla právo bydlet přímo v hlavní rezidenci. Říct, že se rodina Ferrati stará o své lidi, bylo v tomto případě slabé slovo.

„Proboha, Sergi,“ vydechla tiše a okamžitě vyrazila ke mně.

V mžiku byla u mě. Její malá, teplá dlaň se dotkla mé tváře a prsty mi něžně přejely po potlučených lícních kostech. Bylo mi patnáct, hormony se mnou mlátily o zdi a její dotek pro mě byl sladkým mučením. Cítil jsem z ní lehkou vůni jasmínu a

čistoty, která byla v ostrém kontrastu s pachem mého vlastního potu a krve.

„Jsem v pohodě,“ odsekl jsem a jemně ji odstrčil. Obešel jsem ji a vyběhl po schodech, ale cítil jsem, jak mi jde v patách. Její přítomnost jsem vnímal celým tělem, tak jako vždycky.

„Nejsi v pohodě!“ zavrčela za mnou.

Vpadl jsem do své ložnice a chtěl za sebou zabouchnout dveře, ale Carmen je zachytila. Poraženě jsem vydechl a otočil se. Stála mezi dveřmi, hrudník se jí prudce zvedal.

„Co vlastně chceš, Carmen?“ zeptal jsem se stroze. Musel jsem být chladný – byl to jediný způsob, jak si od ní udržet odstup.

„Nech mě tě ošetřit,“ řekla, zavřela za sebou, zajistila dveře petlicí a proklouzla kolem mě přímo do koupelny.

S těžkým povzdechem jsem ji následoval a klesl na víko toalety. Carmen se pohybovala s absolutní jistotou, jako by podobná zranění ošetřovala už nesčetněkrát. A pak mi došlo, že nejspíš opravdu ano. Žila ve stejném světě jako já a její otec se domů vracel zakrvácený a zbitý až příliš často. Matka jí zemřela, když jí byly čtyři, a Carmen časem převzala roli té, která hojí rány. Měla na to přirozený dar.

„Podívej se na mě,“ řekla tiše. Namočila žínku do studené vody a přitiskla mi ji k tváři. Kousl jsem se do rtu a sykl bolestí, když se dotkla okolí nateklého oka. Obvykle jsem nikomu nedovolil, aby se mě dotýkal, ale Carmen byla tvrdohlavá a bojovat s ní nemělo smysl. Její jemné prsty mi zlehka přejížděly po rozdrásané kůži. Cítil jsem její teplý dech na krku,

když se naklonila blíž, aby mi do ran vetřela mast. Každý její dotek mi projížděl tělem s elektrickým výbojem.

„Měl bys na to oko přiložit led, ale vím, že to neuděláš. Uvidíme se u večeře?“ zeptala se s tím svým dokonalým, jemným úsměvem.

„Otec tam bude, takže ano. Nemám na výběr,“ připomněl jsem jí.

Kývla a otočila se na patě k odchodu. A v tu chvíli jsem udělal něco naprosto šíleného.

Vyskočil jsem na nohy, popadl ji za zápěstí a trhnutím si ji přitáhl k sobě. V očích se jí mihl úlek. Ještě nikdy jsem se jí takhle nedotkl. Její tělo narazilo do mého – byla tak měkká, tak neuvěřitelně křehká a hřejivá v porovnání se vším tím chladem, který mě obklopoval.

„Kam tak pospícháš?“ zavrčel jsem.

V rozkroku jsem cítil, jak mi pulzuje krev. Kalhoty mi byly najednou úzké a tělo bezohledně křičelo po úlevě. Možná si říkáte, že v patnácti by kluk neměl myslet jen na tyhle věci, ale pravda byla taková, že o panictví už jsem přišel. Otec to zařídil před rokem. Prohlásil tehdy, že je načase, abych se stal mužem. Ale tohle bylo úplně jiné. Tohle byla Carmen.

Stočila pohled k mým rtům a pak se mi znovu podívala do očí.

„Máš ty nejkrásnější oči, jaké jsem kdy viděla,“ zašeptala téměř bez dechu.

„Škoda, že patří bastardovi.“

„Proč to říkáš?“ Mírně naklonila hlavu na stranu.

„Ty jsi nikdy neslyšela o mojí mámě?“

Zatřásla hlavou. Dovolil jsem si temný, pokřivený úsměv. „Máma byla děvka. Američanka. Po ní mám ty zelené oči a světlé vlasy. Nikdy ses nedivila, proč vypadám tak jinak než ostatní? Proč ses nikdy nezeptala?“

Kousla se do spodního rtu. Ten prostý pohyb mi v břiše vyvolal naprostý chaos.

„Naučila jsem se na nic neptat, Sergi,“ vyhrkla.

Sotva ta slova opustila její rty, už jsem se neovládl. Naklonil jsem se a políbil ji. Zpočátku pomalu, pak stále hlouběji. Její chuť mi explodovala na jazyku – byla sladká, čistá a návyková. Přitiskl jsem se k ní celým tělem, boky se mi opřely o její a já se k ní bezděčně přitlačil.

Carmen položila dlaně na můj hrudník. Její prsty se pevně zatnuly do mé košile a pak mě od sebe prudce odtlačila.

Kapitola 2

Dělal jsem, co jsem mohl, abych vypadal alespoň trochu k světu, i když moje tvář připomínala bojiště. Stál jsem před zrcadlem, zíral na svůj odraz a na nic jsem nemyslel. Ty křišťálově zelené oči, které na mě hleděly zpátky, byly bez života už celé roky. Kdysi jsem si myslel, že je se mnou něco v nepořádku, když vypadám jako samotná smrt, ale teď už mi to přišlo přirozené. Zíral jsem na svůj odraz a při pohledu do vlastních očí se mi najednou vybavila první vražda.

„Je to zrádce v našich řadách, Sergio!“ zařval otec.

Tep mi divoce bušil v uších, zatímco jsem tam stál s nožem v dlani. Díval jsem se na lesklou čepel, od které se v té staré hale odráželo světlo ze stropu. Žaludek se mi svíral. Jaké to asi bude? Ucítím výčitky? Nebo vůbec nic?

„Co děláme se zrádci?“ zeptal se otec a přistoupil ke mně.

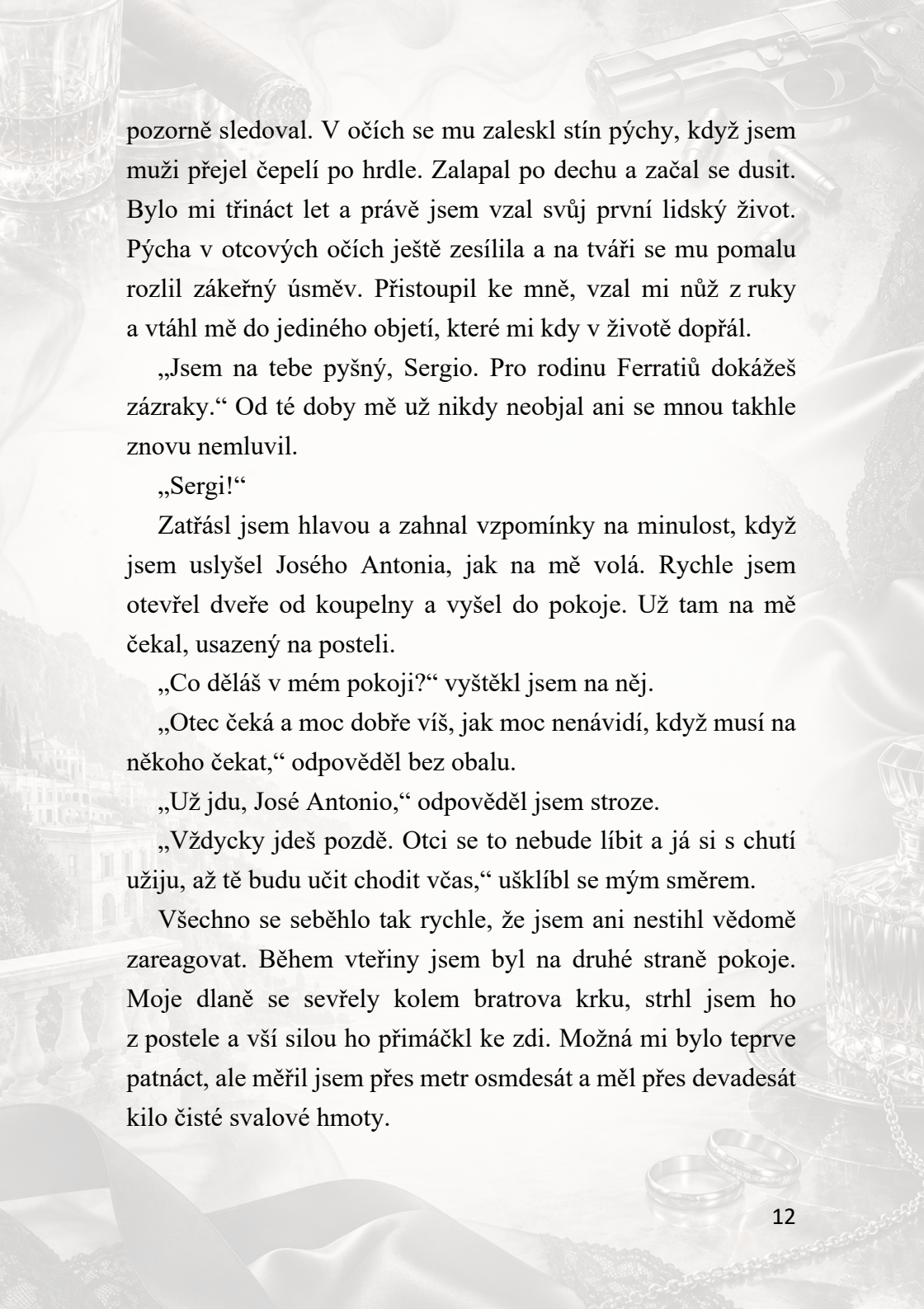
„Zabíjíme je,“ odpověděl jsem bez zaváhání, abych ho nezklamal. Strach ze svého otce jsem sice nedával najevo, ale věděl jsem, že pokud neposlechnu rozkaz, skončí to mou vlastní smrtí.

„Správně. Teď přišel tvůj čas, Sergio. Teď téhle rodině dokážeš, že jsi chlap,“ prohlásil.

Přikývl jsem a udělal krok k muži, který přede mnou klečel na kolenou.

„Prosím! Mám děti!“

Koho se to, sakra, snažil obměkčit? Vždyť jsem byl sám ještě dítě. Ignoroval jsem jeho prosby a postavil se za něj. Otec mě

pozorně sledoval. V očích se mu zaleskl stín pýchy, když jsem muži přejel čepelí po hrdle. Zalapal po dechu a začal se dusit. Bylo mi třináct let a právě jsem vzal svůj první lidský život. Pýcha v otcových očích ještě zesílila a na tváři se mu pomalu rozlil zákeřný úsměv. Přistoupil ke mně, vzal mi nůž z ruky a vtáhl mě do jediného objetí, které mi kdy v životě dopřál.

„Jsem na tebe pyšný, Sergio. Pro rodinu Ferratiů dokážeš zázraky.“ Od té doby mě už nikdy neobjal ani se mnou takhle znovu nemluvil.

„Sergi!“

Zatřásl jsem hlavou a zahnal vzpomínky na minulost, když jsem uslyšel Josého Antonia, jak na mě volá. Rychle jsem otevřel dveře od koupelny a vyšel do pokoje. Už tam na mě čekal, usazený na posteli.

„Co děláš v mém pokoji?“ vyštěkl jsem na něj.

„Otec čeká a moc dobře víš, jak moc nenávidí, když musí na někoho čekat,“ odpověděl bez obalu.

„Už jdu, José Antonio,“ odpověděl jsem stroze.

„Vždycky jdeš pozdě. Otcí se to nebude líbit a já si s chutí užiju, až tě budu učit chodit včas,“ ušklíbl se mým směrem.

Všechno se seběhlo tak rychle, že jsem ani nestihl vědomě zareagovat. Během vteřiny jsem byl na druhé straně pokoje. Moje dlaně se sevřely kolem bratrova krku, strhl jsem ho z postele a vši silou ho přimáčkkl ke zdi. Možná mi bylo teprve patnáct, ale měřil jsem přes metr osmdesát a měl přes devadesát kilo čisté svalové hmoty.

„Jednoho dne, José Antonio, dám lekci já tobě,“ zasyčel jsem mu do ucha.

José Antonio těžce polkl, ale pak se mu na tváři objevil pokřivený úsměv.

„Vidím, že se učíš přijímat ten hněv v sobě.“

„A je snad jiná možnost?“ Naklonil jsem hlavu na stranu.

„Není.“

Pustil jsem ho a udělal krok zpět. Sledoval mě. Pokud čekal omluvu, nedočkal se. Nikdy jsem svých činů nelitoval – a téhle chvíle taky ne. José Antonio si upravil sako a zamířil ke dveřím. Šel jsem těsně za ním.

„Myslím, že dnešní večeri si užiješ. Otec pro tebe má překvapení,“ prohodil ten hajzl přes rameno a jeho sebedůvěra byla v tu ránu zpátky.

Při těch slovech se mi udělalo nevolno. Neměl jsem rád překvapení – a ta od otce ze všeho nejméně. Jeho poslední „překvapení“ spočívalo v tom, že mě nechal zmlátit jen proto, aby mě naučil sebeovládání. Vzhledem k tomu, co se v mém pokoji odehrálo před pár minutami, jsem si musel přiznat, že v tomhle směru začínám povážlivě ztrácet formu.

Procházeli jsme domem do jídelny, kde jsem uviděl Carmen. Seděla na svém obvyklém místě; když jsem vešel, vzhledla a usmála se na mě. Úsměv jsem jí neoplatil, jen jsem se mlčky posadil ke stolu.

Můj otec, Antonio Ferrati, tam seděl s naprosto nečitelnou tváří a s ledovým klidem přejížděl pohledem po místnosti. Byl to muž, který mě nenáviděl, a přesto pro mě stále dokázal najít

využití. Často jsem přemýšlel, jestli mě nechává naživu jen jako pojistku, aby měl kým nahradit mého bratra Josého Antonia, kdyby to bylo nutné. Nic jiného mi totiž nikdy nenaznačil. V téhle rodině – stejně jako v každém jiném mafiánském klanu – bylo nástupnictví obvykle rodným právem, ale v mém případě to neplatilo.

„José Antonio mi říkal, že ti trénink jde dobře, Sergio.“ Otcova slova ke mně okamžitě přitáhla pozornost všech u stolu.

„Ano. Jde mi to velmi dobře,“ odpověděl jsem a na moment jsem významně stočil pohled k bratrovu krku, než jsem se podíval zpátky na otce.

„I já na tobě vidím změnu.“ Oči mi okamžitě bleskly k těm jeho. „Nemysli si, že tě nesleduju, Sergio. Sleduju tě.“ Mým tělem projelo zachvění, ale nedovolil jsem mu, aby na mně cokoli poznal. Když mě otec sledoval, nikdy to pro nikoho nevěstilo nic dobrého.

„Ani jsem nic jiného nečekal, otče.“

Moje odpověď se mu očividně líbila. Přikývl, položil příbor na talíř, opřel se lokty o stůl a spojil prsty.

„Tvůj bratranec přijede žít k nám, Sergio. Dávám ti ho na starost.“

Těžce jsem polkl a zahleděl se na muže, který mě stvořil. Na muže, kterého jsem přesto sotva znal.

„Proč já?“ zeptal jsem se a snažil se udržet naprosto neutrální tón.

„A proč ne ty?!“ zařval náhle.

„Byla to jen otázka. Myslel jsem, že veškerý výcvik vede José Antonio.“ Riskoval jsem, když jsem s ním mluvil tímhle způsobem, ale musel jsem dospět mnohem dřív, než byl čas. Většinu svého dospívání jsem se už stejně cítil dospěle.

„Obvykle ano, ale už jsi dost starý a máš dost zkušeností na to, abys ho vycvičil sám. Pokud si myslíš, že tenhle úkol nezvládneš, řekni mi to hned,“ dodal s výzvou v hlase.

Normální dítě by se strachy nejspíš přikrčilo, ale já ne. Uvnitř už ve mně nezůstaly žádné skutečné emoce kromě hněvu, zuřivosti a hluboko pohřbené nenávisti k vlastnímu otci. Pochopit mou nenávist znamenalo skutečně poznat mého otce a jen málokdo ho viděl v takovém světle jako já. Pomsta byla něco, co do mě vstúpili už před lety.

„Zvládnu to,“ odpověděl jsem chladně. To, co budu muset udělat vlastnímu bratranci, mě vlastně ani moc neděsilo. Jistě, nikdo netouží týrat člena vlastní rodiny, ale jaká byla jiná možnost?

„Kdy Manuel dorazí?“ zeptal jsem se, než jsem vzal příbor a zakrojil do steaku. Vložil jsem si sousto do úst a žvýkal ho, zatímco jsem čekal na odpověď.

„Za pár dní. Očekávám, že s jeho výcvikem začneš okamžitě.“

„A jaká má být jeho role?“

Otec si odkašlal, právě když jsem k němu zvedl zrak.

„Zatím jsem pro něj žádnou konkrétní pozici nevybral. Chci nejdřív vidět, co všechno snese.“

Přikývl jsem a přes stůl vyhledal Carmeniny oči. Otcův pohled ulpíval na jejím profilu a já z ní tu úzkost přímo cítil. Mario, její otec, si odkašlal a přitáhl na sebe pozornost všech přítomných.

„V příštích dnech dorazí do areálu nová ochranka. Byl bych rád, kdybyste v té době trénovali v podzemí. Bude to pro všechny méně komplikované,“ prohlásil.

„To není žádný problém, že ne?“ ozval se otec a přejížděl pohledem ode mě k Josému Antoniovi. Oba jsme svorně zakroutili hlavou.

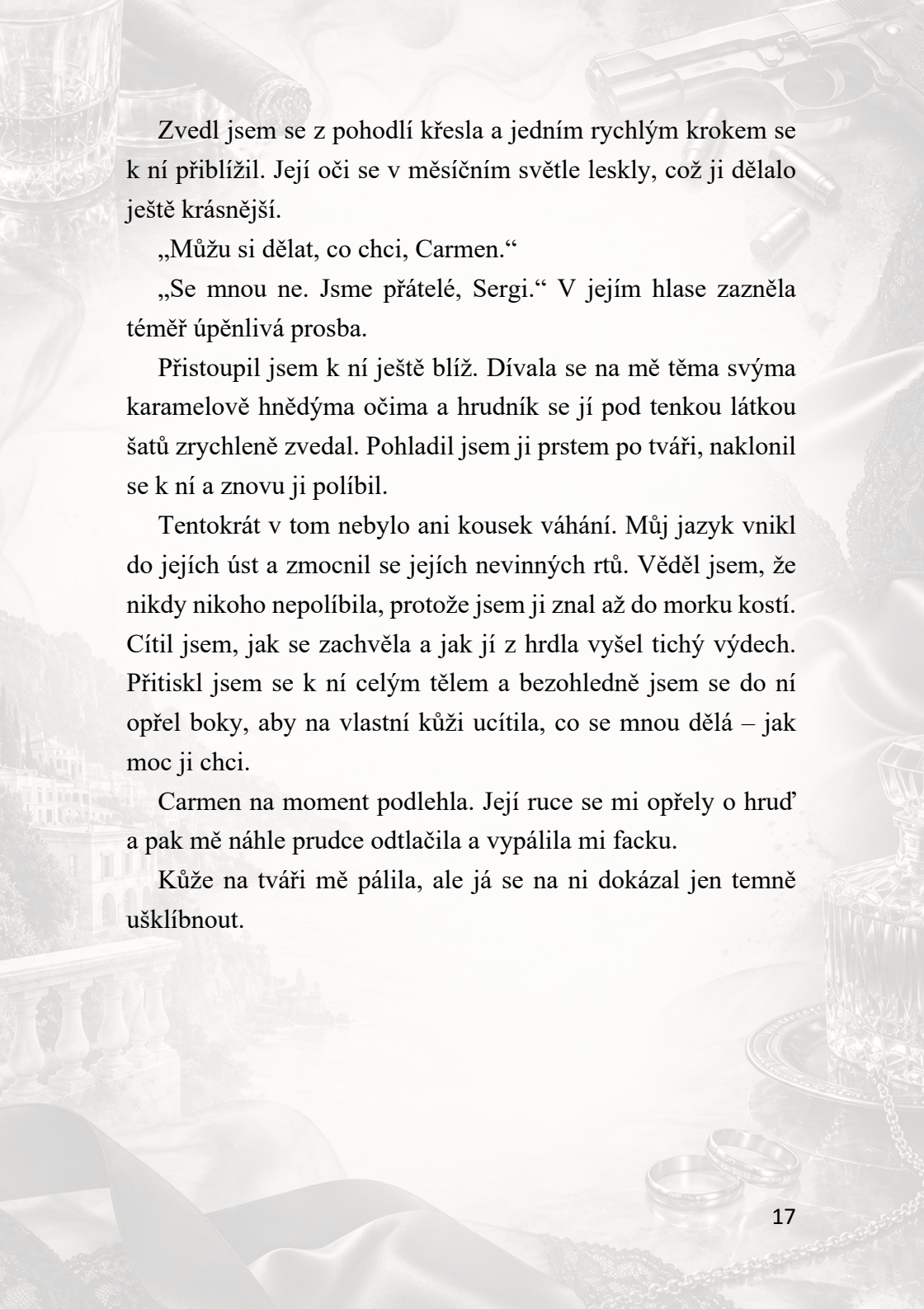
Večeře uplynula v mlze rozhovorů, kterým jsem se snažil nevěnovat pozornost. Většinou se řešila logistika zbraní a drog, které měly brzy dorazit. Seděl jsem tam potichu jako dobře vycvičený zabiják, kterým jsem se za ty roky stal. Držet si odstup bylo snadné. Existoval jen jediný člověk, na kterého jsem se kdy mohl skutečně spolehnout, a to jsem byl já sám.

Když večeře skončila a otec nás propustil, vyšel jsem na zadní dvůr, usadil se do křesla na terase a díval se na hvězdy. Ucítil jsem ji dřív, než jsem ji vůbec stačil spatřit přicházet.

„Proč jsi mě políbil?“ zeptala se Carmen tiše a očividně se snažila, aby ji nikdo nepovoláný neslyšel.

„Proč dělám cokoli z toho, co dělám, Carmen?“ odpověděl jsem otázkou, když mě obešla a postavila se přímo přede mě. Dlouhé bílé šaty se jí vlnily v jemném vánku a okamžitě upoutaly mou pozornost. Látka se jí v chladném nočním vzduchu lepila na tělo a provokativně rýsovala její křivky.

„Myslím to vážně, Sergi. Proč jsi to udělal?“

Zvedl jsem se z pohodlí křesla a jedním rychlým krokem se k ní přiblížil. Její oči se v měsíčním světle leskly, což ji dělalo ještě krásnější.

„Můžu si dělat, co chci, Carmen.“

„Se mnou ne. Jsme přátelé, Sergi.“ V jejím hlase zazněla téměř úpěnlivá prosba.

Přistoupil jsem k ní ještě blíž. Dívala se na mě těma svýma karamelově hnědýma očima a hrudník se jí pod tenkou látkou šatů zrychleně zvedal. Pohladil jsem ji prstem po tváři, naklonil se k ní a znovu ji políbil.

Tentokrát v tom nebylo ani kousek váhání. Můj jazyk vnikl do jejích úst a zmocnil se jejích nevinných rtů. Věděl jsem, že nikdy nikoho nepolíbila, protože jsem ji znal až do morku kostí. Cítil jsem, jak se zachvěla a jak jí z hrdla vyšel tichý výdech. Přitiskl jsem se k ní celým tělem a bezohledně jsem se do ní opřel boky, aby na vlastní kůži ucítla, co se mnou dělá – jak moc ji chci.

Carmen na moment podlehla. Její ruce se mi opřely o hrud' a pak mě náhle prudce odtlačila a vypálila mi facku.

Kůže na tváři mě pálila, ale já se na ni dokázal jen temně ušklíbnout.

Kapitola 3

Carmen se mi vyhýbala a nemohl jsem říct, že bych se jí divil. Já bych se na jejím místě sobě vyhýbal taky.

„Už nemůžu!“ zajčel Manuel, když jsem mu vrazil pěst přímo do žeber.

Dopadala rána za ránou, až se přede mnou nakonec zhroutil na kolena. Vjel jsem mu rukou do tmavých vlasů, hrubě je namotal na prsty a vytáhl ho zpátky na nohy. Prameny se mi kroutily mezi prsty, zatímco jsem mu další ranou rozsekl tvář. Z nosu mu vystříkla krev a okamžitě mu zbarvila bradu i krk.

„Musíš to vydržet!“ zařval jsem a surově ho odstrčil.

Zády narazil do cihlové zdi. Oči mu opuchaly vteřinu za vteřinou. Násilí jsem měl v krvi. Čím déle jsem Manuela cvičil, tím víc mě to pohlcovalo. Teprve teď jsem pochopil, co na tom José Antonio celé ty roky tak miloval. Ten zvláštní klid, který se vám v takovou chvíli rozlije tělem. To ticho, které najednou umlčí veškerý ten řev v mé hlavě – bylo to jako čisté, zatracené nebe.

„Proč zrovna já?“ Zíral na mě Manuel zpod nateklých víček.

Byl jen o rok mladší než já, ale v jeho obličeji byl ten rozdíl patrný na první pohled. Kdybyste se podívali na mě, řekli byste, že jsem dospělý chlap – tak moc jsem musel předčasně zestárnout. Odstoupil jsem ke zdi, popadl dvě láhve s vodou a jednu mu hodil.

„Tohle je náš život, Manueli. Nemám tušení, proč tu jsme ani co tu, sakra, děláme. Jen plním rozkazy,“ odpověděl jsem mu stroze.

„A ten rozkaz zní mě skoro zabít?“ zeptal se, zhluboka se napil a hned nato vyplivl směs krve a vody na zem.

„Pořád dýcháš, takže ne,“ odsekl jsem.

„To je fuk,“ zamumlal si pod fousy. Kdyby byl o pár let starší, možná by mě teď spíš poslal do hajzlu.

Polkl jsem doušek vody, zašrouboval láhev a hodil ji stranou.

„Postav se. Ještě jsme neskončili,“ ušklíbl jsem se na něj.

„Sergi, já už fakt nemůžu!“ zaječel Manuel ještě hlasitěji než předtím.

Vtom se otevřely dveře. V duchu jsem zaklel – bylo mi jasné, že ho někdo musel slyšet. Do místnosti volným krokem vešel José Antonio s rukama za zády a s neskrývaným opovržením studoval Manuelův zřízený obličej.

„Zkusil ses vůbec bránit?“ José Antonio se mu zpříma podíval do očí.

„Já tohle nedokážu,“ prosil Manuel muže, který ze mě udělal stvůru. Byla to zbytečná snaha. José Antonio neznal slitování.

„Nedokážeš, nebo nechceš?“ Kroužil kolem něj jako dravý pták kolem kořisti. Stál jsem v koutě se založenýma rukama na hrudi a mlčky jsem té scéně přihlížel.

„Nejsem bojovník. Nejde mi to,“ hlesl Manuel.

To byla špatná odpověď, Manueli, pomyslel jsem si.

José Antonio vyrazil vpřed a hrubě Manuela strčil do středu místnosti. Chlapec na mě vrhl zoufalý pohled, ale já jsem jen

zvedl obočí a lhostejně pokrčil rameny. Proč by neměl snášet stejnou bolest, jakou jsem musel snášet já už od útlého dětství? V čem byl vlastně lepší než já?

„Půjde ti to,“ zasyčel José Antonio a popadl ho pod krkem.

Sevřel ho v pevném stisku. Manuelův obličej rudl a oči mu vystupovaly z důlků. Nemohl jsem zasáhnout. Kdybych to udělal, schytl bych to sám a jen tím ukázal slabost. A to jsem si nemohl dovolit, pokud jsem chtěl z tohoto domu někdy odejít živý.

Manuel bojoval. Kopal a tloukl do bratrových paží sevřených kolem jeho hrtanu. Díval se přímo na mě. Do mě. Skrz mě. Jemně jsem přikývl – dával jsem mu tím najevo, že musí něco udělat, jinak ho to zabije. Manuel pochopil. Zvedl ruce, vklouzl prsty mezi bratrovu paži a svůj krk, prudce se otočil a kopl ho do holeně.

José Antonio vrávoravě ustoupil a na tváři se mu objevil chorobný úsměv. Okamžitě se ale vrhl zpátky a zasadil Manuelovi drtivý hák na čelist. Manuelovi se hlava nepřírozeně zaklonila a oči se mu protočily v sloup.

Sledoval jsem to jako ve zpomaleném filmu.

Manuel se skácel k zemi. Následoval tupý náraz jeho těla o beton. Ten odporný, dutý zvuk, když se jeho lebka odrazila od podlahy, mi projel až do morku kostí.

Kolem jeho nehybného těla se pomalu začínala rozlévat tmavá krev.

„Neschopný malý spratek,“ zavrčel José Antonio.

Odtáhl jsem zrak od Manuela a střetl se s pohledem Josého Antonia.

„Co ho mám učit teď? Jak vstát z mrtvých?“ vyštěkl jsem na něj.

José Antonio vyrazil vpřed. Jeho ruka se mi v mžiku omotala kolem krku a drtivou silou mě přimáčkl na zeď za mnou.

„Podívejme se na něj. Ty si myslíš, že jsi dospělý chlap? Že jsi dost dospělý na to, abys to zkusil se mnou? Co?“ Přirazil mě ke zdi ještě silněji.

Ušklíbl jsem se na něj. Netušil, jaké monstrum ve mně právě probouzel. Měl by ze mě mít strach. Koneckonců mě sám stvořil.

„Víš, jaké to je, když zabiješ dítě jen pro ten pocit?“ zeptal jsem se ho a snažil se do plic nasát tolik vzduchu, kolik mi jeho sevření dovolovalo. Podle jeho výrazu jsem viděl, že jsem v něm zažehl jiskru zájmu.

„Co kdybychom si udělali den podle tvých představ, Sergio? Vypíšeme sázky. Dám ti trochu ochutnat, jak vypadají nelegální zápasy v podzemí.“

Znovu jsem se ušklíbl. Přesně jsem věděl, co se snaží dokázat a na koho chce udělat dojem. Co ale nechápal, byla skutečnost, že jsem byl víc než připravený převzít jeho roli. Byl jsem odhodlaný nastoupit na jeho místo a stát se vším, čím byl on – a možná ještě něčím víc.

„Zápas na život a na smrt,“ pronesl jsem pevným hlasem a bradu držel vyzývavě nahoře.

José Antonio se hrdelně zasmál a udělal krok zpět, jako by si mě znovu přeměřoval.

„Získej souhlas od otce a já se osobně postarám o to, abych tě v tom ringu zabil.“

Jeho jedovaté syčení a výhrůžky se o mě tříštily bez sebemenšího účinku.

„To se nestane. Ale jsem si jistý, že otec se bude s radostí dívat, jak muž, který z jeho syna udělal zvíře, padne na kolena k mým nohám,“ odvětil jsem a dál do něj vrtal pohledem, dokud jsem v něm nezahlédl alespoň stín nejistoty.

José Antonio se uchechtl a přejel si dlaní po strništi na čelisti, jako by o mém návrhu vážně uvažoval.

„Skončil jsi?“ zeptal se a naklonil hlavu ke straně.

„Skončil.“

„Fajn. Tak uklid' tenhle bordel a já půjdu tvému otci oznámit, že Manuel už není mezi námi.“

José Antonio odešel a nechal mě tam samotného. Sklopil jsem zrak k nehybnému tělu svého malého bratrance. Kolem hlavy se mu už stihla vytvořit hustá kaluž krve a jeho oči zůstaly strnule pootevřené, jako by se v nich zastavil poslední okamžik hrůzy. Dřepł jsem si k němu a naposledy mu prohrábl vlasy.

„Přál bych si, aby tenhle život vypadal jinak,“ zašeptal jsem do ticha, „ale sám víš, že teď jsi na lepším místě než my všichni ostatní.“ Přejel jsem mu konečky prstů přes víčka a definitivně je zavřel.

Pak jsem se pro něj sehnul, vzal Manuela do náruče a vynesl ho z chladné temnoty podzemí ven, přímo na spalující polední

slunce. Zatímco jsem kráčet k domu, pár otcových ozbrojenců po mně střelilo pohledem, ale nikdo se neodvážil promluvit ani mi jít naproti. Zastavil jsem se až u zadní terasy a mrtvého bratrance opatrně položil na rozpálená dřevěná prkna. Vtom se dveře do domu prudce rozletěly.

„José Antonio mi hlásil, že nebyl dost silný,“ prohodil otec chladně. Shlížel na nás s doutníkem v koutku úst a v jeho očích nebylo ani stopy po lítosti nebo výčitkách. Nic. Jen ta stejná mrtvá temnota, kterou jsem v sobě cítil každý den i já sám.

„Proti dospělému chlapovi neměl sebemenší šanci, když za sebou neměl skoro žádný trénink,“ procedil jsem skrze zaťaté zuby.

Otec na mě upřel zrak. Cítil jsem, jak se mi jeho pohled vpíjí hluboko pod kůži, do každého vlákna v těle, jako by hledal známku slabosti. Právě když se chystal promluvit, rozrazily se dveře a z domu vyběhl jeho bratr Roberto. Bez jediného slova padl na kolena a tváře mu okamžitě zbrázdily slzy, zatímco v náručí drtil nehybné tělo svého syna.

Znechuceně jsem zavrtěl hlavou, otočil se na patě a nechal tu scénu za zády. Zamířil jsem k lesu; potřeboval jsem vzduch a prostor, abych si v hlavě srovnal ten zmatek. Krátce poté, co jsem v pološeru mezi stromy osaměl, se ozval přerývaný vzlyk.

Prudce jsem se otočil a uviděl Carmen, jak se ke mně mezi kmeny stromů skoro potácí. Klesla k zemi a propukla v neovladatelný pláč. Měl jsem obrovské nutkání jít k ní, vzít ji do náruče a prostě ji držet, ale v tu chvíli jsem si uvědomil, že vůbec netuším, co dělat. Jak se vlastně konejší zlomený člověk?

„Udělal jsi to ty?“ vydechla mezi vzlyky, které otrásaly jejím drobným tělem.

„Ty si vážně myslíš, že bych byl něčeho takového schopný?“ opáčil jsem tiše.

Pohlédla na mě a naše oči se do sebe v tu chvíli zaklesly. V jejím pohledu se mísila bolest s něčím, co mě pálilo víc než jakákoliv obvinění.

„Víš, jak moc bych tě teď chtěla nenávidět?“ zašeptala třesoucím se hlasem. „Kdybych tě dokázala nenávidět, možná by konečně přestalo to, co k tobě cítím.“

Její přiznání mi vyrazilo dech. Cítil jsem, jak mi srdce splašeně naráží do žeber, jako by se chtělo probořit ven z té hrudi, kterou jsem se tak dlouho snažil obrnit.

„Tak to udělej,“ vydechl jsem tiše. „Nenávid' mě, Carmen. Bude to tak pro tebe snazší.“

„Zabil jsi ho?“ zeptala se znovu, ale já se jen temně a bez radosti ušklíbl.

„Změnilo by to teď něco? Vrátilo by mu to život?“ Zvedl jsem se z pařezu, na kterém jsem doteď seděl, a cítil v celém těle tíhu olova.

Otočil jsem se k odchodu, rozhodnutý nechat ji tam i s její bolestí, ale vtom jsem ji ucítil. Její malé pěsti mi zběsile bušily do zad v zoufalé snaze vyvolat ve mně alespoň nějakou reakci. Prudce jsem se k ní otočil, zachytil její zápěstí a jediným plynulým pohybem si ji přitáhl přímo na hrudník. Její tělo se k mému přitisklo – teplé, voňavé a v naprostém kontrastu s tou

chladnou smrtí, kterou jsem před chvílí držel v náručí. Její pláč přešel v usedavý nářek.

„Bylo to dítě! Jenom dítě, které se nemohlo bránit, Sergi!“ křičela mi do ramene a každé její slovo mě řezalo jako nůž. Kdybych v sobě ještě nosil skutečné srdce, v ten moment by se zaručeně rozpadlo na prach.

„Já vím, Corazón. Já vím,“ zašeptal jsem.

Její pláč ještě zesílil, když jsem jí podvědomě začal laskat vlasy a prsty se mi vpletly do jejich hedvábných pramenů. Cítil jsem na svých rukou Manuelovu krev – a bylo úplně jedno, jestli jsem to byl já, kdo ho zabil. Ta krev tam byla a už nikdy nepůjde smýt. Ještě teď se mi svírala pěst v zabíjáckém boxeru jen při té vzpomínce...

Netušil jsem, jak dlouho jsme tam takhle v lese stáli. Ten zvláštní klid, který mě zahaloval pokaždé, když byla nablízku, nás neprodyšně uzavřel do našeho vlastního malého vesmíru. Do světa, kde jsem nemusel být chladnokrevným nástrojem zkázy, ale prostě jen Sergiem. Nepouštěl jsem ji. Vlastně jsem si ani nebyl jistý, jestli by to moje tělo ještě dokázalo. Držela se mě, dokud jí nohy pod tou nesnesitelnou tíhou žalu nepřestaly sloužit. Teprve pak jsem ji opatrně vzal do náruče a odnesl ji mezi stíny stromů zpátky k domu.

Kapitola 4

Zatínal jsem zuby a unaveně si přejížděl dlaní po tváři, zatímco jsem musel poslouchat ty prázdné fráze, které kněz vykládal o Bohu a o tom, jak byl můj bratranec dobrý a nevinný chlapec. Nic z toho se mě nedotýkalo. Žádné z těch slov neproniklo skrz tu hradbu, kterou jsem si kolem sebe postavil.

Strýc Roberto tam stál se strhanou tváří zalitou slzami a podpíral svou ženu Dolores, která se zmítala v hysterickém pláči. Pozoroval jsem je a v duchu uvažoval, jaké to asi musí být – ztratit někoho, na kom vám skutečně, upřímně záleží. Došlo mi, že se to pravděpodobně nikdy nedozvím, protože v mém životě neexistovalo nic, na čem by mi záleželo natolik, aby mě to dokázalo zlomit.

Tedy až na jednu jedinou výjimku.

Carmen mi ovinula paži kolem pasu a tiskla se ke mně, jako by byla v celém širém světě úplně sama. Přehodil jsem jí ruku přes ramena a přitáhl si ji těsně k boku. Její tělo se otřásalo tichými vzlyky a já cítil, jak u mě instinktivně hledá bezpečí. Nechal jsem ji. Dovolil jsem jí vzít si tenhle kousek mě, protože nic víc už jsem jí v tuhle chvíli nabídnout nedokázal.

„Měl tě rád,“ zašeptala mi do košile tak tiše, že jsem to slyšel snad jen já.

„Nenáviděl mě,“ opravil jsem ji chladně.

„Nenáviděl,“ opakovala po mně odevzdaně, jako by se smířila s krutou pravdou naší rodiny.

„Víš ty vůbec, proč byl v tom sklepě?“ Sklonil jsem k ní hlavu a donutil ji, aby se mi podívala do očí. Ty její byly velké, vlhké a hnědé. Chtěl jsem v nich vidět pravdu.

„Neměl jsi na vybranou,“ zašeptala, zavrtěla hlavou a znovu se ke mně přitiskla, jako by se tímto prostým faktem snažila vymazat veškerou hrůzu toho, co se stalo.

Ostatní netušili, že Manuel nezemřel mou rukou. A nikdo po pravdě ani nepátral. Rád bych věřil, že za to, co se stalo, přijde nějaký trest nebo spravedlivá odplata, ale v naší rodině se nic takového nekonalo. Smrt byla jen dalším obchodním nákladem, tichou položkou v účetnictví.

Obřad se vlekl jako nekonečná, dusná agonie, ale Carmen se ode mě nehnula ani na krok. Její otec po mně po celou dobu vrhal varovné, ostré pohledy – dával mi jasně najevo, že se mu naše blízkost ani v nejmenším nelíbí. A i když musel vědět, že zrovna jí bych v životě nedokázal zkrivit ani vlásek na hlavě, svým způsobem jsem jeho instinkt chápal. Já sám bych se od sebe držel dál.

„Půjdemě už?“ zeptala se Carmen tichým, zlomeným hlasem dlouho poté, co kněz domluvil.

Roberto se na mě při odchodu ani nepodíval, jako bych byl vzduch. Zůstal jsem tam stát a nehnutě zíral na rakev, ve které leželo dítě. Další nevinná oběť našeho světa. Příliš mladý na smrt, příliš čistý pro tuhle zemi.

„Kdo vlastně rozhoduje o našem osudu?“ vypustil jsem do ticha otázku, která byla určená spíš mně než jí.

Carmen se shýbla, zvedla ze země osamělý květ, zhluboka k němu přičichla a pak ho jemně položila na Manuelovo dřevěné vězení.

„Bývaly doby, kdy jsem si bláhově myslela, že si osud tvoříme sami,“ zamumlala.

„Bývaly doby? A co si myslíš teď?“

Otočila se ke mně a v jejím pohledu byla jen čistá rezignace.

„V tomhle světě nejsme ničím, Sergi. Jsme jen tím, co z nás vydupali. Náš osud není v našich rukou – je předem zatracený.“

„Můj osud je zatracený,“ opravil jsem ji chladně.

Carmen mě při těch slovech chytila za ruku a pevně mi ji stiskla. Její prsty byly neuvěřitelně měkké a hrály, v ostrém kontrastu s mou vlastní kůží, která mi v tu chvíli připadala studená a mrtvá.

„Nemusí být,“ odvětila téměř neslyšně. Když jsem na ni pohlédl, v jejích očích plála ta nejsvětější, skoro až bolestná naděje.

„A jak bys ho chtěla změnit?“

„Já nevím, Sergi. Ale tam venku přece musí existovat něco lepšího než tohle všechno, nebo ne?“

Její slova mě zasáhla silou fyzického úderu přímo do hrudníku. Celou dobu jsem žil v přesvědčení, že Carmen tenhle život zbožňuje. Nikdy jí přece nic nechybělo. Její otec byl pravou rukou mého otce a já moc dobře věděl, že všechno, na co jen pomyslela, dostala naservírované na stříbrném podnose.

„Ne. Není nic jiného než tohle. Nic než smrt. Dýcháme ji každý den, Carmen, je všude kolem nás! Tak už, sakra, přestaň

být tak naivní!“ vyštěkl jsem a můj hlas se v tom hřbitovním tichu nepříjemně ostře rozlehl.

Carmen sebou trhla, ale místo aby se vylekaně stáhla, udělala krok ke mně a pevně mě objala kolem pasu. Čelo si opřela o mou hrud' – bylo to tak bolestně povědomé gesto. Dělala to takhle už od dětství. I tehdy, když nám bylo sedm a já jí ukradl bonbón jen pro ten prchavý pocit moci, mě dokázala obejmout přesně takhle. Se svou nepochopitelnou, odzbrojující něhou.

Zaklonila hlavu a já ji políbil. Na krátký okamžik okolní svět zmizel, než nás vyrušil známý hlas.

„Otec tě hledá.“ José Antonio vnikl do naší společné chvíle s jedovatým opovržením. Ten parchant.

Vzhlédl jsem k němu a cítil, jak se mi dlaně samy od sebe svírají v pěsti. V tu vteřinu jsem netoužil po ničem jiném než ho zaživa stáhnout z kůže a dívat se, jak se bude v agonii svíjet za to, co provedl Manuelovi. Carmeniny prsty se ještě na krátký moment zachytily o křížek na mém krku, jako by se mě snažily uchránit před mými vlastními temnými myšlenkami, než se ode mě s tichým povzdechem odtáhla.

„Už jdu,“ procedil jsem skrze zaťaté zuby směrem k Josému Antoniovi, zatímco jsem na rtech stále cítil žár Carmenina polibku.

„To vidím,“ ušklíbl se a v tom jediném gestu bylo tolik arogance, že se mi zvedl žaludek.

Jemně, ale nekompromisně jsem Carmen odsunul za svá záda. Chtěl jsem ji oddělit od toho hnilobného vzduchu, který kolem sebe José Antonio šířil. Udělal jsem krok přímo k němu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Slabost zabijáka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.